

Levél landol a postaládámban. A polgármesteri hivatal küldte. „Meghívok”. Arcomon apró mosollyal nyitom meg, bízva abban, hogy kis városunkban ismét sor kerül egy szép rendezvényre vagy átadóra és ismét be tudunk számolni „az eddig elért” eredményekről.

Egyből két meghívót is találok a levélben, így már szinte örömmámorban úszok: tisztos vezetőink öles léptekkel haladnak előre az úton, építik a szebb jövőt. Ettől a magasztos gondolattól

ki ne lenne vidám és mosolygós?

Olvasom a meghívók tartalmát és pillanatok alatt Mr. Fagyot megszégyenítve jegesedik arcomon a derű: nem örülhetünk újabb megszépült parknak vagy körforgalomnak, Tanácsot ülnek a városatyák. Nem egyet. Kettőt.

Végül is érthető a buzgóság. Június 30. óta nem volt rendes havi tanácsülés és bár a három hónap alatt két azonnalit és egy rendkívülit sikerült összehívni, most úgy gondolták, a biztonság kedvéért nem ártana végre egy rendeset ülni. Sőt! A pénteki rendkívüli után egy rendest is - amire nyilván a szombat a legmegfelelőbb. És a kettőt csütörtökön bejelenteni.

Hm. Valamiért úgy gondolom, hogy nálunk szerencsésebb fejlődésű országokban, mint Togó vagy Ghána, egyáltalán nem természetes fejvesztve dobálózni a városvezetés legfőbb eseményének időpontjával. Sem az, hogy csütörtökön

egyből kettőt jelentünk be belőle.

Minden bizonnyal most is „sürget az idő”, vagy épp „a kollégáknak most sikerült összeállítani az iratcsomót”, de az is lehet, hogy ismét „botlasztották az ügyet”.

A lényeg a lényeg. Az, hogy ismét ülhessünk, gyűlhessünk, tanácskozhassunk, gáncsoskodhassunk, voksolhassunk. Ja, és hogy szombaton? Hát kérem, a kommunista idők munkás szombatjának emléke nem olyan régi, hogy ne lehetne ezt a hagyományt feléleszteni, gyakorolni. Meg hát jobb dolgunk úgy sincs.

Még szerencse, hogy szabadságon vagyok.